

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců
Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., ve věci

žalobce: **O. Z., narozen x**
státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 6. 2016, č. j. MV-73239-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 7. 7. 2016, domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 24. 3. 2016, č. j. OAM-4234-7/TP-2016. Usnesením ministerstva bylo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 314/2015 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o udělení povolení k trvalému pobytu s odůvodněním, že žalobce žádost podal na území, ač k podání žádosti na území nebyl oprávněn.

2. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 28. 7. 2016 (dále jen „správní řád“), který vymezuje požadavky kladené na odůvodnění správního rozhodnutí, dále je v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu upravujícím postup odvolacího orgánu, jakož i v rozporu s § 3 správního řádu zakotvujícím zásadu materiální pravdy. Obě správní rozhodnutí nadto nerespektují § 174a zákona o pobytu cizinců.
3. K věci samé žalobce uvádí, že otázka, zda byl oprávněn podat na území České republiky žádost o udělení trvalého pobytu, byla posouzena nesprávně a v souvislosti s tím byla také nesprávně aplikována ustanovení zákona o pobytu cizinců, především § 87y. Z něj plyne, že do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti rodinného příslušníka občana Evropské unie je žadatel oprávněn pobývat na území a jeho pobyt zde se považuje za přechodný. Z dikce § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pak neplyne, že by ministerstvo udělovalo výjezdní příkaz v jiné situaci než v případě ukončení pobytu, jde-li o pobyt přechodný. Žalobce dovozuje, že jeho pobyt bylo třeba považovat až do dne 12. 11. 2015, kdy byla zamítnuta jeho dřívější žádost, za přechodný. V důsledku zamítnutí žádosti byl jeho přechodný pobyt *de facto* ukončen, byť se jednalo o ukončení fikce pobytu ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců. Z tohoto důvodu ministerstvo udělilo žalobci výjezdní příkaz. Na rozdíl od správních orgánů je žalobce přesvědčen o tom, že během lhůty k vycestování, jež mu byla stanovena z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, byl v zájmu zachování smyslu a účelu zákona o pobytu cizinců oprávněn podat žádost o trvalý pobyt dle § 68 zákona o pobytu cizinců. Tato možnost totiž byla zákonodárcem upravena právě pro situace, kdy rodinný příslušník občana Evropské unie po ukončení přechodného pobytu splní podmínku pětiletého nepřetržitého pobytu a má zájem na území nadále pobývat na základě vyššího pobytového oprávnění. Obě správní rozhodnutí tak odporují § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce mohl žádost o udělení trvalého pobytu podat na území. Oba správní orgány vykládají naposledy zmíněné ustanovené špatně a žalovaná se se související odvolací námitkou nesprávně vypořádala.
4. Žalovaná má na rozdíl od žalobce za to, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem o pobytu cizinců i správním řádem. Pokud jde o posouzení oprávnění podat žádost na území, odkazuje na strany 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Navrhuje, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
5. V průběhu ústního jednání, k němuž se řádně obeslaná žalovaná bez omluvy nedostavila, žalobce pouze odkázal na svá písemná podání a setrval na podané žalobě.
6. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 7. 6. 2016), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Protože se jedná o žalobu věcně projednatelnou, přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl v období od 14. 12. 2005 do 22. 5. 2009 oprávněn pobývat na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů a poté na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Dne 27. 4. 2009 žalobce požádal o změnu účelu pobytu, která byla zamítnuta dne 5. 6. 2009, a v období od 15. 2. 2010 do 13. 8. 2010 disponoval vízem za účelem strpění pobytu na území, což plyne z prvostupňového rozhodnutí i výpisu z evidence cizinců.
8. Dne 16. 8. 2010 žalobce požádal o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, načež ministerstvo jeho žádost zamítlo rozhodnutím ze dne 28. 11. 2011, které žalovaná potvrdila rozhodnutím ze dne 18. 9. 2013. Naposledy zmíněné rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2015, č. j. 46 A 93/2013-53 (dostupným stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz), pro vady řízení a nepřezkoumatelnost. Žalovaná poté vydala nové rozhodnutí ze dne 10. 11. 2015, jímž rozhodnutí ministerstva ze dne 28. 11. 2011 opětovně potvrdila. Řízení o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie bylo pravomocně skončeno ke dni 12. 11. 2015. Tuto skutečnost má soud za nespornou, neboť je shodně tvrzena v prvostupňovém rozhodnutí i v žalobě a plyne taktéž z výpisu z cizineckého informačního systému.
9. V mezidobí dne 14. 5. 2014 žalobce dle tvrzení ministerstva, podloženého výpisem z cizineckého informačního systému, požádal o povolení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Jeho žádost byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 30. 10. 2014, jež bylo potvrzeno rozhodnutím žalované, které nabylo právní moci dne 19. 8. 2015.
10. Z výpisu z cizineckého informačního systému a z kopií dokladů založených ve správním spise dále plyne, že žalobci byl dne 25. 2. 2015 a následně ještě několikrát vydán překlenovací štítek (osvědčení o podané pobytové žádosti), a to naposledy dne 7. 1. 2016 s platností na 60 dnů (do 6. 3. 2016). Ten byl však zneplatněn dne 2. 3. 2016 a uvedeného dne mu byl udělen výjezdní příkaz s platností do 30. 4. 2016. V době platnosti výjezdního příkazu - dne 21. 3. 2016 žalobce požádal jednak o vízum za účelem strpění pobytu na území a jednak o povolení k trvalému pobytu, a to s odkazem na § 68 zákona o pobytu cizinců.
11. Řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu ze dne 21. 3. 2016 bylo zastaveno prvostupňovým rozhodnutím ministerstva podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo totiž dospělo k závěru, že žádost nebyla podána oprávněně, tedy v souladu s § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v době podání žádosti nepobýval na území na základě některého ze zákonem předpokládaných pobytových oprávnění, ale na základě výjezdního příkazu. Lhůtu šedesáti dnů k vycestování dle výjezdního příkazu přitom nelze považovat za lhůtu k vycestování stanovenou z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného účastníka občana Evropské unie ve smyslu § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců, protože přechodný pobyt nebyl žalobci ukončen, nýbrž dne 12. 11. 2015 došlo k nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu.
12. Žalovaná se v reakci na odvolání, v němž žalobce argumentoval obdobně jako v nyní podané žalobě, v napadeném rozhodnutí ze dne 7. 6. 2016 ztotožnila s názorem ministerstva a dodala, že výjezdní příkaz opravňoval žalobce k provedení nezbytných úkonů směřujících k vycestování z území, v době jeho platnosti však žalobce nebyl oprávněn podat na území žádost o udělení povolení k trvalému pobytu. Námitku žalobce,

že jeho přechodný pobyt byl ukončen ke dni 12. 11. 2015, žalovaná shledala lichou s odůvodněním, že žalobci přechodný pobyt nikdy nebyl udělen, a tak nemohl být uvedeného dne ani ukončen. Žalovaná odkázala také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2013, č. j. 9 As 81/2013-27, podle něhož se pobyt na základě výjezdního příkazu do pětiletého nepřetržitého pobytu na území nezapočítává.

13. Soud o věci samé uvažil takto:

14. Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]ovolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.“ Takovou žádost cizinec podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců podává „ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu nebo během lhůty k vycestování stanovené z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedené v § 87f odst. 5, jde-li o cizince, který na území pobývá nepřetržitě 5 let; žádost podle § 68 odst. 5 je oprávněn podat též na zastupitelském úřadu.“ Ministerstvo řízení o žádosti zastavilo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví, že se řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže cizinec „podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.“
15. Ve věci není sporu o tom, že žalobce podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu v době, kdy na území České republiky pobýval na základě výjezdního příkazu s platností od 2. 3. 2016 do 30. 4. 2016. Stejnou otázkou tedy je, zda žalobce pobývajícím v České republice v režimu výjezdního příkazu byl oprávněn podat žádost v souladu s § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců u ministerstva, tj. na území České republiky.
16. Podle dosavadní judikatury správních soudů je výjezdní příkaz pouhým administrativním opatřením udělovaným z moci úřední při existenci skutečností předvídaných v § 50 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který není ani vízem ani pobytovým oprávněním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 8 As 119/2012-32, publikovaný pod č. 3009/2014 Sb. NSS, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 2. 8. 2016, č. j. 48 A 14/2015-26). Pobyt cizince na území České republiky na základě výjezdního příkazu je pouze přechodným pobytovým režimem s časovým omezením. Zákon o pobytu cizinců nepředpokládá prodloužení platnosti výjezdního příkazu, neboť v průběhu doby platnosti má jeho adresát vycestovat z území. Byť se tedy jedná o pobyt oprávněný, charakter výjezdního příkazu neodpovídá dlouhodobému sepětí cizince s územím České republiky. Udělením výjezdního příkazu stát deklaruje veřejný zájem na vycestování cizince ze svého území, a to je následně i povinností cizince, který je oprávněn pouze k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2015, č. j. 3 Azs 110/2015-25). Oněmi neodkladnými úkony jsou úkony směřující k naplnění cíle výjezdního příkazu, kterým je pouze vycestování z území. Může tedy jít například o obstarání jízdních dokladů a vyřízení jiných nezbytných formalit k opuštění území. Podání žádosti o udělení pobytového oprávnění však za takový úkon považovat nelze (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 233/2016-34).
17. Ustanovení § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců až do 17. 12. 2015 stanovilo, že výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území. Zákonem č. 314/2015 Sb. zákonodárce toto ustanovení s účinností od 18. 12. 2015 novelizoval tak, že nyní navíc

výslovně stanoví, že cizinec **není** v době platnosti výjezdního příkazu za pobytu na území „*oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, s výjimkou žádosti podané podle § 33 odst. 1 a § 42e*“. Výjimku z pravidla o nemožnosti podat žádost o udělení pobytového oprávnění v režimu výjezdního příkazu představuje dle důvodové zprávy k zákonu č. 314/2015 Sb. (dostupné například z právního informačního systému ASPI) novelizované znění § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců (citované výše), které rovněž s účinností od 18. 12. 2015 umožňuje, aby žádost o trvalý pobyt podal na ministerstvu nejen cizinec pobývající na území na základě dlouhodobého víza, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu, ale také cizinec, kterému byla podle § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Z žaloby lze vysledovat, že se žalobce domnívá, že lhůta jemu stanovená k vycestování výjezdním příkazem byla právě takovou lhůtou, během níž mohl o trvalý pobyt žádat.

18. Pro posouzení sporu je tedy klíčové znění § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců, které stanoví, že „*[p]okud ministerstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie přechodný pobyt na území z důvodu uvedeného v odstavci 1, stanoví lhůtu k vycestování vždy 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu na území; cizinec je v této lhůtě oprávněn podat ministerstvu na území žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo, jde-li o cizince, který na území pobývá nepřetržitě 5 let, o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68. Pokud cizinec podá ve lhůtě podle věty první žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území nadále považuje za pobyt na základě povolení k přechodnému pobytu.*“ Ustanovení § 87f odst. 1 téhož zákona, na něž je odkazováno, pak stanoví, že „*[m]inisterstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, přechodný pobyt na území, pokud o to rodinný příslušník občana Evropské unie požádá. Přechodný pobyt rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, ministerstvo dále ukončí, pokud přestal splňovat podmínky uvedené v § 15a nebo přestal na území pobývat společně s občanem Evropské unie, zejména pokud občan Evropské unie ukončil svůj pobyt na území nebo mu byl přechodný pobyt na území zrušen, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana Evropské unie.*“
19. V posuzované věci žalobci nebyl ukončen přechodný pobyt ve smyslu § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to již jen z toho důvodu, že mu přechodný pobyt jako rodinnému příslušníku občana Evropské unie nikdy nebyl udělen. V době probíhajícího řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie ze dne 16. 8. 2010 žalobci pouze svědčila fikce přechodného pobytu ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců. Jeho pobyt se tedy považoval za přechodný a žalobce byl oprávněn pobývat na území až do právní moci rozhodnutí o jeho žádosti, tj. do dne 12. 11. 2015. V okamžiku, kdy zamítavé rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení povolení k přechodnému pobytu nabylo právní moci, zaniklo oprávnění žalobce pobývat na území České republiky, tzv. fikce přechodného pobytu byla ukončena a zanikla také platnost potvrzení (překlenovacího štítku) osvědčujícího oprávnění žalobce pobývat na území. K zániku fikce přechodného pobytu došlo ze zákona, a nejednalo se tedy o žádný z případů ukončení přechodného pobytu ministerstvem, které předpokládá § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Výjezdní příkaz, který byl žalobci udělen až dne 2. 3. 2016 (nikoli

bezprostředně po zamítnutí jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu), tak nelze pokládat za doklad vydaný v intencích § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jímž by byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, byť jej ministerstvo vydalo na základě ustanovení § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které však bylo aplikováno pouze analogicky. V dané situaci bylo zjevně na místě vydat žalobci výjezdní příkaz, ustanovení § 50 zákona o pobytu cizinců však nestanoví, kdo jej má vydat v případě zániku fikce přechodného pobytu, proto jej vydalo ministerstvo, které jej vydává v případech, kdy je ukončen přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie, což je situace nejbližší situaci žalobce, který právě o takové pobytové oprávnění neúspěšně žádal.

20. Výjezdní příkaz nadto není dlouhodobým vízem či povolením k dlouhodobému pobytu, a tak žalobce na jeho základě nebyl oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu u ministerstva (§ 68 ve spojení s § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců), což v době podání žádosti výslovně stanovil § 50 odst. 3 část věty za středníkem téhož zákona, podle nějž v době platnosti výjezdního příkazu „*není cizinec za pobytu na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, s výjimkou žádosti podané podle § 33 odst. 1 a § 42e* (totéž pak dovozovala ustálená soudní judikatura již v době předcházející novelizaci zákona o pobytu cizinců). Vzhledem k tomu, že žalobce svou žádost nepodal podle § 33 odst. 1 či § 42e zákona o pobytu cizinců, nedopadala na něj ani výjimka upravená v § 50 odst. 3 části věty za středníkem zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu rovněž neplyne, že by žalobce v době podání žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu disponoval dokladem vydaným k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu (tj. podle zákona o azylu či zákona o dočasné ochraně cizinců) ve smyslu § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a sám žalobce nic takového netvrdí. Soud proto nedává žalobci za pravdu v tom, že byl oprávněn podat na území České republiky u ministerstva žádost o povolení k trvalému pobytu. Ministerstvo tedy postupovalo správně, když řízení zastavilo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
21. Žalobce se rovněž mýlí, když tvrdí, že správní orgány nesprávně aplikovaly § 87y zákona o pobytu cizinců. Jak soud vyložil výše, v souladu s tímto ustanovením zanikla ke dni 12. 11. 2015 fikce přechodného pobytu a v době platnosti později vydaného výjezdního příkazu, který ani nebyl vydán bezprostředně v návaznosti na zamítnutí žádosti o přechodný pobyt, ale až o více než tři měsíce později, žalobce nebyl oprávněn svou žádost podat. Žalobce by se nemohl dovolávat ani dobré víry plynoucí z toho, že mu byl dne 7. 1. 2016 neoprávněně vydán překlenovací štítek platný až do dne udělení výjezdního příkazu. Jak totiž v obdobných souvislostech konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2015, č. j. 6 Azs 132/2015-39, „[v] době platnosti nesprávně vydaného překlenovacího štítku by tedy nemělo být žadateli kladeno k tíži to, že jedná s důvěrou v legálnost svého pobytu, nesmí být za své jednání sankcionován. Osvědčení v podobě překlenovacího štítku však nemůže zhojit nedostatek, spočívající na straně stěžovatelky v tom, že podala žádost v době, kdy k tomu nebyla oprávněna. Tento štítek nezakládá ani nemění právo pobytu, které je založeno rozhodnutím o povolení pobytu cizince.“ Rozhodné tedy je, že žalobci povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nikdy vydáno nebylo.
22. K ostatním, velmi obecně formulovaným žalobním výtkám soud poznamenává, že obsah, rozsah a kvalita žaloby předurčuje obsah, rozsah a kvalitu soudního rozhodnutí. Soud proto pouze v obecné rovině konstatuje, že napadené rozhodnutí je srozumitelně

zdůvodněno, je z něj patrné, jaké skutečnosti považovala žalovaná za podstatné, o jaká zákonná ustanovení své úvahy opřela a k jakým závěrům dospěla. Žalovaná se rovněž vypořádala s odvolacími námitkami žalobce a respektovala zásady správního řízení. K namítanému nerespektování § 174a zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že přiměřenost dopadů rozhodnutí není třeba posuzovat u všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze u některých - typicky u těch, ve vztahu k nimž zákonodárce výslovně stanovil příkaz přiměřenost zkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Zákon nestanoví povinnost zvažovat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života cizince, a tak správním orgánům nelze vytýkat, že se touto otázkou nezabývaly (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28).

23. S ohledem na shora uvedené soud žalobu zamítl pro její nedůvodnost (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšná žalovaná vznik nákladů řízení o žalobě netvrdila a ani ze soudního spisu neplyne, že by jí vznikly nějaké náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. května 2018

Olga Stránská v. r.
předsedkyně senátu

